

CHỊ EM HỌC BÀN

<http://www.thoiaotrang.com/visindex.html>

Buổi sáng, khi sương mù chưa tan nhưng tôi đã đến lớp. Đi xuống chỗ ngồi của mình, vừa đẩy cặp vào học bàn, bỗng tôi nghe một âm thanh rất nhỏ. Tôi ngó xuống : Một bức thư đang nằm yên lặng. Kỳ lạ thật. Tôi cảm thấy ngỡ ngàng. Bức thư đó của ai viết cho tôi ?

Tôi hồi hộp mở ra đọc. À, thì ra đây là thư của Yến Nhi . Cô bé học lớp 6A buổi chiều . Tôi và cô bé một phòng học, đặc biệt cùng chung chỗ ngồi . Bé Nhi viết thư cảm ơn tôi đã trả lại cho bé cây bút mà bé đã bỏ quên trong học bàn. Nhưng điều làm tôi chú ý, trong lá thư đó là câu "Chị ơi, em rất muốn làm em của chị . Em mong ước có một người chị để giúp em trong học tập và đời sống. Chị chịu nhận em làm em của chị nha". Tôi xúc động thật sự Em bé đã chân thành như vậy không lẽ tôi từ chối tình cảm thiêng liêng đó. Tôi mở cặp lấy giấy, bút hồi âm cho em. Tôi mỉm cười và tự nhủ :

- Thế là, tôi sẽ có một người em.

Những ngày sau, Nhi và tôi luôn trao đổi, tâm sự qua những lá thư Cái học bàn giờ đã trở thành người bạn thứ ba nối kết tình chị em giữa tôi và Yến Nhi thêm thắm thiết. Kèm theo những lá thư đôi khi là viên kẹo, trái cóc, trái xoài hoặc vài dụng cụ học tập như : thước, bút... Yến Nhi là một cô bé rất tinh nghịch. Em đã tặng tôi một gói xôi bắp.

"Chị thương !

Em biết hôm nay lớp chị học 5 tiết nên em mua sẵn một gói xôi . Em để trong hộp giấy ở ngăn bàn.

Tuy ít nhưng em tin kiến sẽ bớt "quây" bao tử của chị .

Em của chị

Yến Nhi"

Tôi - Yến Nhi đã kết tình "tỉ muội" được ba tháng. Chúng tôi có rất nhiều kỷ niệm vui nhưng cũng có những hờn giận. Tôi còn nhớ một lần em giận tôi ba ngày liền. Ba ngày không nhận được thư của em tôi cảm thấy nôn nóng. Tôi muốn đến trường tìm em. Nhưng tôi không dám. Bởi vì trong lá thư đầu tiên em yêu cầu "Chị đừng bao giờ tìm em nha". Và tôi đã đồng ý. Bây giờ, tôi mới thấy mình đã hơi vội vàng chấp nhận đề nghị đó. Tôi tìm hiểu và biết em giận tôi tại vì : Tôi không hồi âm cho em. Tôi ngỡ ngàng khi biết lý do này . Thật sự, tôi chưa bao giờ để em chờ thư . Nghi học nên không nhận được thư của em. Ngay sau đó tôi viết thư cho em.

"Em Nhi thương !

Chị biết tại sao em không hồi âm cho chị rồi . Em giận chị vậy là oan cho chị rồi . Bữa đó, chị nghỉ học nên đâu có nhận được thư của em. Chị xin lỗi vì đã không cho em biết. Ba ngày rồi . Sáng nào đến lớp chị cũng ngó vào học bàn. Vậy mà học bàn vẫn trống không. Em biết không, không nhận được thư của em, chị buồn lắm. Chị mong rằng sáng mai chị sẽ nhận được thư hồi âm của em. Thương. Chị của em.

Lệ Uyên"

Sáng hôm sau tôi đến lớp sớm nhất. Bước vào lớp, tôi chạy thẳng xuống chỗ ngồi . Tôi ngó vào học bàn : Một lá thư màu trắng đang nằm im. Tôi cầm lên và bóc ra .

"Chị thương nhớ !

Em thành thật xin lỗi chị . Em đã hiểu lầm chị nhưng hôm qua khi nhận được thư của chị, em đã hiểu . Chị đừng giận em nha ! Em hứa lần sau em sẽ không giận vô cớ nữa .

À ! Em báo cho chị một tin mừng. Hôm nay em được hai điểm 10 . Còn chị kỳ này ra sao ? Kể cho em biết với . Thôi em ngừng bút nha .

Em của chị .

Yến Nhi"

Qua lần giận hờn đó, tình chị em của chúng tôi ngày càng gắn bó hơn. Tôi và em vẫn tiếp tục thư từ qua lại .

... Thấm thoát, năm học sắp kết thúc. Những lá thư vẫn xuất hiện đều đặn ở học bàn và chúng tôi quyết định sẽ hẹn gặp nhau để biết mặt chị em. Tôi viết thư hẹn gặp Nhi, nhưng em từ chối . "... Chị à, có thể chiều nay em sẽ không đến lớp được..."

Biết vậy nhưng tôi vẫn đến trường. Tôi gọi một em tên Thanh học lớp 6A hỏi :

- Em có biết bạn nào tên Yến Nhi không ?

Thanh lắc đầu và nói :

- Không, lớp em không có bạn nào tên Yến Nhi .

Tôi xì mặt xuống, không lẽ tôi bị ai chọc. Nhưng trong các lá thư tôi đâu có thấy sự gì đáng nghi ngờ. Trên đường từ trường về nhà tôi cứ suy nghĩ đến người em có tên Yến Nhi . Tôi thắc mắc và tự tìm một câu trả lời .

Chiều hôm sau, tôi đến trường và cầm theo một lá thư của Nhi . Tôi gặp Thanh và hỏi :

- Em có biết chữ của bạn nào không ?

Thanh nhìn và nói :

- Chữ này của bạn Phương Anh.

Phương Anh ? Cái tên nghe lạ quá.

- Thanh nè, em chỉ cho chị biết bạn nào là Phương Anh đi .

Theo hướng chỉ của Thanh, tôi thấy ở dãy bàn thứ hai một em gái gầy gò xanh xao với đôi chân tật nguyền. Dường như em muốn đi đâu thì phải . Em dồn hết sức vào đôi nặng gổ. Những bước đi của em thật nặng nề và khó khăn. Tôi muốn hét lên thật to :

"Yến Nhi, không phải Phương Anh". Nhưng cổ tôi nghẹn lại . Phương Anh đã nhìn thấy tôi và một cảm giác nhảy bén cho em biết người chị của mình đang đứng trước mặt mình không xa . Phương Anh đứng sững lại nhìn tôi . Em có vẻ ngỡ ngàng và lúng túng. Tôi nhanh chân bước về phía em. Em ngược đôi mắt đậm lệ nhìn tôi . Trong khoảnh khắc tôi không biết nên gọi em là Phương Anh hay Yến Nhi . Em nào là của tôi ? Em nào cũng là em của tôi, đã chia sẻ với tôi niềm vui, nỗi buồn trong 5 tháng qua của tuổi học trò. Tôi bước tới và Phương Anh ngã vào cánh tay tôi, khóc òa ...

UYÊN QUYÊN (11B PTTH Đơn Dương)